

Sygn. akt *XVII AmT 214/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania R. P.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 29 marca 2019 r. nr (...)

1. Oddala odwołanie,

2. Zasądza R. P. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt *XVII AmT 214/19*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany) decyzją z dnia 29 marca 2019 r. nr (...) na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1954, dalej: Pt) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2062 z późn. zm., dalej: ustawa o wruist) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, dalej: k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na R. P., prowadzącego w okresie od 1 grudnia 2007 roku do 31 grudnia 2016 roku działalność gospodarczą pod firmą R. P. – (...) przy ul. (...) w Z. (dalej: Przedsiębiorca, powód) w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok 2013, 2014, 2015 oraz 2016 nałożył na R. P. kary pieniężne za nieprzekazanie danych przewidzianych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, tj. nieprzekazanie Prezesowi UKE informacji dotyczących posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej, publicznych sieci telekomunikacyjnych, budynków umożliwiających kolokację, świadczonych usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usług rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych:

1. według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r. w wysokości 3 000 zł,

2. według stanu na dzień 31 grudnia 2014 r. w wysokości 3 000 zł,
3. według stanu na dzień 31 grudnia 2015 r. w wysokości 3 000 zł,
4. według stanu na dzień 31 grudnia 2016 r. w wysokości 3 000 zł.

R. P. w złożonym odwołaniu zaskarżył powyższą decyzję Prezesa UKE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

- 1) art. 210 ust. 1 oraz ust. 3 Pt i dokonanie szacunkowego ustalenia podstawy wymiaru kary pieniężnej w sytuacji, gdy odwołującemu nie zostały doręczone wezwania do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r. oraz w 2018 r., tym samym nie można uznać by została spełniona określona w tym przepisie przesłanka niedostarczenia przez stronę danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej;
- 2) art. 10 k.p.a. poprzez niezapewnienie odwołującemu czynnego udziału w postępowaniu;
- 3) art. 7, 75 i 77 k.p.a. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności niezbędnych do dokładnego ustalenia stanu faktycznego i niezbranie w sposób właściwy materiału dowodowego ;
- 4) art. 80 k.p.a. poprzez dokonanie błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;
- 5) art. 107 § 3 k.p.a. polegające na niedokonaniu w uzasadnieniu decyzji prawidłowego wyjaśnienia podstawy faktycznej i prawnej przyjętego przez organ rozstrzygnięcia, a mającego polegać na wskazaniu faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn takiego a nie innego rozstrzygnięcia, gdy zaś chodzi o uzasadnienie prawne, niewyjaśnienie podstawy prawnej podjętego rozstrzygnięcia.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w pierwszej instancji, względnie o
2. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
3. przyznanie na rzecz strony od organu zwrotu kosztów postępowania.

Powód podniósł, że nie zostały mu doręczone wezwania do dostarczenia danych o wielkości przychodu osiągniętego w roku 2017 i 2018, które nie zostały wysłane na adres zamieszkania lecz na ujawniony w CEIDG, nieaktualny adres miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Pierwsze z pism odebrała B. K., natomiast drugie było awizowane wbrew warunkom określonym w art. 44 § 2 k.p.a. Skoro wezwanie do przedstawienia danych o wysokości przychodu nie zostało doręczone, Prezes UKE nie mógł ustalić podstawy wymiaru kary w sposób szacunkowy. Z tej przyczyny decyzja powinna zostać uchylona. Powód zaznaczył, że w dniu 31 grudnia 2016 r. zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. W latach 2017 i 2018 nie uzyskał przychodów z prowadzenia działalności gospodarczej. Zdaniem powoda w zw. z tym brak jakichkolwiek podstaw do ustalenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej, o której mowa w art. 210 ust. 1 Pt. Ponadto niedoręczenie wymienionych pism doprowadziło do naruszenia art. 10 k.p.a. poprzez pozbawienie powoda możliwości czynnego udziału w postępowaniu i składania wniosków dowodowych celem wykazania okoliczności mających znaczenie dla wymiaru kary pieniężnej, które pozwany powinien mieć na uwadze przy jej ustalaniu. Powód stwierdził, że organ nie wziął pod uwagę jego niewielkich możliwości finansowych, zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej i niewielkiej skali tej działalności.

Powód przedstawił również uzasadnienie zarzutów naruszenia wskazanych w odwołaniu przepisów k.p.a. Stwierdził, że pozwany nie ustalił w sposób dostateczny stanu faktycznego, w tym okoliczności zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej przez powoda. W wyniku tego zaniechania zebrany w sprawie materiał dowodowy nie jest wystarczający do ustalenia stanu faktycznego sprawy. W ocenie powoda zebrany materiał nie może stanowić podstawy nałożenia na odwołującego kary pieniężnej. Powód zarzucił, że Prezes UKE naruszył art. 80 k.p.a. przez

błędną oceną zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie przesłanek nałożenia na powoda kary pieniężnej. Ponadto, zdaniem powoda, Prezes UKE nie wyjaśnił prawidłowo podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonej decyzji.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi wniósł o oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że ze względu na specyfikę prowadzonego przez sąd ochrony konkurencji i konsumentów (SOKiK) kontradiktoryjnego postępowania, w którym sąd jest zobowiązany do wydania merytorycznego orzeczenia, nawet ewentualne naruszenie przepisów k.p.a. w postępowaniu administracyjnym nie może stanowić podstawy do uwzględnienia żądania powoda i uchylenia zaskarżonej decyzji. Na podstawie powołanych orzeczeń Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie pozwany stwierdził, że uchylenie zaskarżonej decyzji możliwe jest jedynie w przypadku wykazania przez powoda, że nie istniała norma prawa materialnego stanowiąca podstawę do jej wydania. W przeciwnym razie uchylenie zaskarżonej decyzji w świetle przepisów prawa nie jest możliwe. Prezes UKE dodał, iż postępowanie przed SOKiK różni się istotnie od postępowania przed sądami administracyjnymi, ograniczonego do badania legalności decyzji, w którym uchylenie lub stwierdzenie nieważności decyzji możliwe jest na skutek ustalenia naruszenia przepisów postępowania administracyjnego.

Odnosnie zarzutów wynikających z faktu wysłania wezwania do podania informacji o wysokości przychodu na niewłaściwy adres i braku podstaw do szacunkowego określenia wymiaru kary na zasadzie art. 210 ust. 3 Pt oraz pozbawienia powoda możliwości czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym, Prezes UKE wskazał, że pisma były wysyłane na adres prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej, figurujący również w Rejestrze Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych. Obydwa zawiadomienia zostały odebrane przez osoby pełnoletnie, które podjęły się oddać ją adresatowi, o czym świadczą podpisy na zwrotnych potwierdzeniach odbioru. Pozwany stwierdził, że skierowane do powoda pisma zostały skutecznie doręczone na podstawie art. 43 k.p.a. W ocenie Prezesa UKE przewidziane w tym przepisie przesłanki skutecznego doręczenia zostały spełnione. Ponadto pozwany wskazał, że po przeprowadzeniu rozmowy telefonicznej kopia zawiadomienia została wysłana na podany adres poczty elektronicznej powoda. W ocenie pozwanego organu brak jest podstaw do twierdzenia, że doręczenia dokonane w toku postępowania administracyjnego były bezskuteczne. W kwestii doręczenia pozwany powołał się na orzecznictwo sądów administracyjnych, zgodnie z którym samo odebranie przesyłki uznawane jest za oświadczenie, że dana osoba zobowiązuje się przekazać przesyłkę adresatowi. Podkreślił, że pomimo przeprowadzonej rozmowy telefonicznej powód nie podjął żadnych działań w sprawie i nie przedstawił informacji dotyczącej uzyskanych przychodów. W świetle przedstawionych okoliczności twierdzenie o niedoręczeniu powodowi wezwania do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu oraz możliwości uczestniczenia w postępowaniu uznał pozwany za nieprawdziwe, a zarzuty naruszenia art. 210 ust. 1 i 3 oraz art. 10 k.p.a. za bezzasadne.

W odniesieniu do zarzutu błędnego ustalenia stanu faktycznego Prezes UKE oświadczył, że przy wydawaniu decyzji wziął pod uwagę nałożenie na pozwanego kar pieniężnych prawomocnymi decyzjami, w związku z niewywiązaniem się z obowiązku sprawozdawczego, co wpłynęło na zaostrenie wymiaru kary.

Fakt zaprzestania prowadzenia przez powoda działalności telekomunikacyjnej w dniu 31 grudnia 2016 r. pozwany uznał za irrelevantny dla prowadzonego postępowania, które dotyczy niewykonania obowiązku wynikającego z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2013, 2014, 2015 i 2016, kiedy powód prowadził działalność gospodarczą i był wpisany do Rejestru Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych.

Odnosnie zarzutu naruszenia art. 107 § 3 k.p.a. pozwany wskazał, że niewykonanie obowiązku przedstawienia danych, o których mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist nie było kwestionowane. Prezes UKE wskazał w decyzji okoliczności uzasadniające jej wydanie, oraz uwzględnił wymienione w art. 210 ust. 2 Pt przesłanki, które mają wpływ na wymiar nałożonej decyzją kary pieniężnej. Prezes UKE wskazuje, że niewypełnienie przez powoda ciężącego na nim obowiązku w terminie, co miało istotne znaczenie dla rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej. W ocenie pozwanego uzasadnienie decyzji zawiera wszystkie niezbędne elementy, w tym prawidłowo określoną podstawę faktyczną i prawną podjętego rozstrzygnięcia.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

R. P. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą R. P. (...) z siedzibą w Z., w latach 2013-2016 był przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 Pt, wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (...) prowadzonego przez Prezesa UKE pod nr (...). W związku z tym na Przedsiębiorcy ciążył przewidziany w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązek przekazania Prezesowi UKE w terminie ustawowym wymienionych w tym przepisie danych, według stanu na 31 grudnia danego roku, w terminie do 31 marca następnego roku kalendarzowego. Sposób przekazywania informacji wskazanych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist w formie elektronicznej uregulowany został w rozporządzeniu Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie inwentaryzacji infrastruktury i usług telekomunikacyjnych (Dz.U. 2014 poz. 276, dalej: Rozporządzenie). Zgodnie z § 6 ust.1 rozporządzenia informacje, o których mowa w § 4 (tj. sprecyzowane w Rozporządzeniu informacje dot. danych przekazywanych przez zobowiązane podmioty na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy o wruist), są przekazywane Prezesowi UKE drogą elektroniczną za pomocą interfejsu internetowego (...) przy użyciu dokumentów elektronicznych, w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2013 r. poz. 235 oraz z 2014 r. poz.183), zapisanych w formacie XML lub CSV z uwzględnieniem wymogów dotyczących elektronicznego formatu przekazywania danych określonych w załączniku nr 1 do tego Rozporządzenia.

Do dnia wydania zaskarżonej decyzji powód nie przedstawił Prezesowi UKE wymienionych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist danych za lata 2013, 2014, 2015 i 2016. (bezsporne).

Pismem z dnia 8 października 2018 r., znak: (...) Prezes UKE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za lata 2013, 2014, 2015, 2016 i wezwał przedsiębiorcę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2017 r., niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. W tym samym piśmie Prezes UKE poinformował Przedsiębiorcę, że zgodnie z art. 41 § 1 k.p.a. ma obowiązek zawiadomić organ administracji publicznej o każdej zmianie adresu, a w razie zaniedbania tego obowiązku doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny (art. 41 § 2 k.p.a.). Ponadto powiadomiono powoda o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz zgodnie z art. 73 k.p.a. w związku z art. 10 k.p.a. o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania. Przedsiębiorca został poinformowany o możliwości przedłożenia zaległych informacji o infrastrukturze telekomunikacyjnej z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego dostępnego pod adresem (...) W piśmie podano również login i hasło do systemu oraz załącznik w postaci informacji dotyczącej sposobu wypełnienia obowiązku z art. 29 ustawy o wruist. Pismo zostało przesłane na adres do doręczeń w Z. przy ul. (...), wskazany przez przedsiębiorcę w CEIDG oraz w Rejestrze Przedsiębiorców Telekomunikacyjnych (...) i doręczone pełnoletniemu domownikowi, który podjął się oddania przesyłki adresatowi. (k. 1 – 3 akt adm., k. 25 akt sąd.).

Pismem z dnia 16 stycznia 2019 r. Prezes UKE ponownie wezwał powoda do przekazania, w terminie 30 dni od daty doręczenia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2018 r. oraz poinformował o nowym terminie załatwienia sprawy. Pismo zostało doręczone pełnoletniemu domownikowi, który podjął się oddania przesyłki adresatowi (k. 4-5 akt adm.).

Wobec braku reakcji ze strony Przedsiębiorcy pozwany skontaktował się z powodem telefonicznie pod numerem telefonu podanym w (...). Na prośbę powoda przesłano mu na podany adres e-mail kopię wezwania ze stycznia 2019 r. wraz z (...).

W toku postępowania administracyjnego powód nie zajął stanowiska w sprawie ani nie przekazał danych dotyczących wysokości osiągniętego przychodu za rok 2017 czy 2018. Dopiero w toku sporu toczącego się przed tut. Sądem, przedsiębiorca przekazał informacje, z których wynika, że w 2017 r. osiągnął przychód w wysokości (...) zł. (k. 26-29 akt sąd.)

Z włączonych do akt sprawy decyzji Prezesa UKE z dnia 18 marca 2016 r. nr (...) oraz decyzji z dnia 7 października 2013 r. nr (...) wynika, że Przedsiębiorca został ukarany za nieprzedłożenie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2010 oraz 2012. (k. 11 i 8 akt adm.)

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o wruist Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i na bieżąco, nie rzadziej niż raz na rok, weryfikuje i aktualizuje, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą informacje o usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych, świadczonych w oparciu o infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci telekomunikacyjne zapewniające szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem łączy światłowodowych i sieci bezprzewodowych, oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. W myśl art. 29 ust. 2 ustawy o wruist, w celu wykonania powyższego obowiązku państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz przedsiębiorcy telekomunikacyjni przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania powyższego obowiązku, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych, budynkach umożliwiających kolokację, świadczonych usługach telefonicznych, usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych oraz aktualizują je corocznie w terminie do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego bezspornie wynika, iż do dnia wydania zaskarżonej decyzji R. P., jako przedsiębiorca telekomunikacyjny, nie wypełnił w terminie ustawowym obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist za rok sprawozdawczy 2013, 2014, 2015, oraz 2016. Okoliczność ta nie była w odwołaniu kwestionowana.

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt w brzmieniu obowiązującym na dzień naruszenia, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą o wruist, lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych, lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze pieniężnej. Podkreślenia wymaga, że wynikająca z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt odpowiedzialność ma charakter obiektywny. Oznacza to, że do nałożenia na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego kary pieniężnej z tytułu niewykonania wymienionego w tym przepisie obowiązku wystarczające jest stwierdzenie przez Prezesa UKE zaistnienia naruszenia bez konieczności wykazania winy zobowiązanego podmiotu. Wobec ustalenia, że powód nie wykonał ciężącego na nim obowiązku, Prezes UKE, zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt, zobowiązany był do nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Wskazać należy, iż art. 29 ust. 1 ustawy o wruist nakłada na Prezesa UKE obowiązek sporządzenia dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwentaryzacji przedstawiającej wymienione w tym przepisie informacje, na bieżąco i nie rzadziej niż raz na rok. Fakt, że powód nie złożył wymienionych w art. 29 ustawy o wruist danych przez cztery kolejne lata spowodował zniekształcenie rzeczywistego obrazu rynku, który docierał w tym czasie do Prezesa UKE. Zachowanie powoda doprowadziło do uzyskania przez Prezesa UKE niezgodnych z rzeczywistością wyników przeprowadzonej w oparciu o zebrane dane inwentaryzacji i pozbawiło możliwości prawidłowego wykonania obowiązku określonego w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist za lata 2013 – 2016. Nieprzekazanie danych wpłynęło na wykonywanie przez Prezesa UKE jego obowiązków związanych z raportowaniem stanu infrastruktury telekomunikacyjnej oraz miało wpływ na realizację programów operacyjnych będących źródłem finansowania rozbudowy infrastruktury telekomunikacyjnej na terenie całego kraju, ponieważ Prezes UKE jest organem odpowiedzialnym za typowanie obszarów do udzielenia wsparcia na rozwój infrastruktury szerokopasmowej. W celu realizacji swoich ustawowych zadań Prezes UKE musi posiadać pełne i kompletne w skali kraju dane, o których mowa w art. 29 ust.2 ustawy o wruist. Zasadnicze znaczenie danych, które nie zostały przekazane przez powoda, dla prawidłowego wykonywania przez organ regulacyjny

szerokiego zakresu powierzonych mu zadań oraz możliwe, wysoce niepożądane skutki naruszeń (zniekształcenie wyników analizy rynku, możliwość udzielenia nieuzasadnionej pomocy publicznej) przesądzają o uznaniu, że zachowanie powoda miało negatywny wpływ na podejmowane przez Prezesa UKE kompleksowe decyzje, które dotyczą całego regulowanego przez organ rynku. Sporządzana przez Prezesa UKE inwentaryzacja obejmuje obszar całego kraju. Wynikający z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązek dotyczy w równym stopniu wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Przekazywane przez wszystkich przedsiębiorców dane składają się na całkowity obraz krajowego rynku telekomunikacyjnego, dlatego tak istotne jest ich systematyczne i terminowe przedstawianie. Skoro dane podlegające corocznej inwentaryzacji mają wpływ na cały krajowy rynek telekomunikacyjny, waga i związany z tym zakres naruszenia polegającego na nieprzedstawieniu danych przez cztery kolejne lata nie były znikome. Należy podkreślić, że przekazywanie Prezesowi UKE danych wymienionych w art. 29 ust. 2 ustawy o wruist ma przyczynić się do wspierania i rozwoju równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych i zapewnienia użytkownikom końcowym najwyższej jakości usług telekomunikacyjnych. Przyjęta przez Prezesa UKE w zaskarżonej decyzji ocena stopnia szkodliwości i zakres stwierdzonego naruszenia była prawidłowa. Wobec stwierdzenia, iż waga naruszenia nie była znikoma, na powyższą ocenę nie mogą mieć wpływu podnoszone w odwołaniu argumenty dotyczące niewielkiej skali prowadzonej działalności telekomunikacyjnej. Ze względu na związek z wykonaniem obowiązków ustawowych przez Prezesa UKE, wynikający z art. 29 ust. 2 ustawy o wruist obowiązek dotyczy w równym stopniu wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych bez względu na rozmiar i zakres prowadzonej przez nich działalności.

W ocenie Sądu powód w odwołaniu nie wykazał, że przy ustalaniu wymiaru kary Prezes UKE nie uwzględnił niewielkich możliwości finansowych powoda oraz niewielkiej skali prowadzonej działalności gospodarczej. Ze względu na brak informacji od Przedsiębiorcy, dotyczących wysokości przychodu, zgodnie z art. 210 ust. 3 pkt 2 Pt Prezes UKE uprawniony był do ustalenia podstawy wymiaru kary szacunkowo, w wysokości nie mniejszej niż 500 000 zł. Ustalona w ten sposób kara maksymalna mogła wynosić 15 000 zł za każdy rok niewykonania obowiązku przekazania danych. Mając na uwadze, że w zaskarżonej decyzji nałożono na powoda za każdy rok naruszenia kare w wysokości 3 000 zł, a łączna wysokość nałożonych kar pieniężnych wynosi 12 000 zł, nie można zgodzić się z zarzutem, że przy ustalaniu wymiaru kary Prezes UKE nie uwzględnił przesłanek wymienionych w art. 210 ust. 2 Pt. Na wymiar kary znaczący wpływ miał stopień naruszenia oraz dotychczasowe zachowanie powoda, czyli fakt dwukrotnego wcześniejszego nałożenia na powoda kary za tego samego rodzaju naruszenie. Nałożona kara w wysokości 3 000 zł za każdy rok mieści się w granicach ustawowych i jest znacznie niższa od kary maksymalnej. W świetle dokonanych ustaleń i przedstawionych dowodów należało ją uznać za adekwatną w stosunku do stwierdzonego naruszenia. W tym stanie podniesione w odwołaniu zarzuty dotyczące naruszenia art. 210 ust. 1 i ust. 3 Pe nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji zgodnie z żądaniem powoda.

Dokonując oceny zarzutu niedoręczenia powodowi zawiadomień o wszczęciu z urzędu postępowania wskazać należy, iż pisma te zostały przesłane na podany w CEDIG adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Okoliczność ta nie była kwestionowana w odwołaniu. Zgodnie z art. 43 k.p.a. w przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się za pokwitowaniem dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi. Ze znajdujących się w aktach administracyjnych (...) wynika, że w przypadku obu pism osoby podpisane na (...) podjęły się oddania pisma powodowi. W tym stanie uznać należało, że pisma z dnia 8 października 2018 r. oraz 16 stycznia 2019 r. zostały doręczone powodowi prawidłowo, zgodnie z wymaganiami określonymi w rozdziale 8. Działu I. k.p.a. Ponadto w odwołaniu powód nie zaprzeczył, że po rozmowie telefonicznej pismo pozwanego z dnia 16 stycznia 2019 r. zostało mu przesłane na adres mailowy. Podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty, iż decyzja winna zostać uchylona z uwagi na niedoręczenie wezwań do dostarczenia danych o wysokości przychodu należy uznać za bezzasadne. Zarzut powoda należy ocenić jako dążenie do uchylania się od odpowiedzialności za zaniechanie dopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy o wruist. W ocenie Sądu, wobec powyższego również zarzut niebrania czynnego udziału w postępowaniu nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem pozwany podjął udaną próbę kontaktu z przedsiębiorcą, a mimo to R. P. nie był zainteresowany skorzystaniem z uprawnień do wyrażenia swojego stanowiska w sprawie, czy przeglądania akt postępowania.

Nałożona zaskarżoną decyzją kara pieniężna dotyczy okresu, kiedy powód prowadził działalność telekomunikacyjną i był wpisany do (...). Z tego względu zgodzić się należy z Prezesem UKE, że podnoszona w odwołaniu okoliczność zaprzestania prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej wraz z końcem 2016 r. jest bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

W ocenie Sądu Prezes UKE w sposób wszechstronny i wyczerpujący przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, przedstawiając istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty. Wobec tego podniesiony w odwołaniu zarzut naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, szczególnie zarzutów naruszenia art. 7, 75, 77, 80 k.p.a., należało uznać za nietrafny. Ponadto wskazać należało, iż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego. W prowadzonym postępowaniu odwoławczym SOKiK nie ogranicza się wyłącznie do badania legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne. SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu obowiązujących w postępowaniu cywilnym zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym. W świetle powyższego nawet gdyby przyjąć, iż w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to, o ile nie stanowią one podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, nie mogą one prowadzić do uchylecia decyzji i nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312).

W uzasadnieniu decyzji Prezes Urzędu prawidłowo wyjaśnił motywy rozstrzygnięcia i przytoczył przepisy prawa, z których przedmiotowe rozstrzygnięcie wynikło. Wskazał wprost na delikty powoda oraz przepisy prawa, z których wynika ich karalność. Uzasadnił wymiar kary oraz przepisy stanowiące podstawę prawną do wymierzenia kar za delikt z art. 209 ust.1 pkt 1 Pe. Podnosząc zarzut braku rzetelnej analizy stanu faktycznego, powód nie wskazał które elementy stanu faktycznego pozwany rzekomo nieprawidłowo przeanalizował. Zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 107 § 3 k.p.a. należało więc uznać za nietrafny.

Po zapoznaniu się ze stanowiskami stron, Sąd uznając, że w świetle przytoczonych przez strony twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne – art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.